

отъ сутринята се заловилъ съ нѣкакви изчисления, — защото нѣма да можешъ да съберешъ овцетѣ.

Нютонъ въздъхналъ и отишелъ да смѣни Джекъ.

Изминали два часа. Хенриета копаела въ зеленчуковата градина. Изведнажъ се чулъ тропотъ отъ крака. Хенриета се изправила и, прикривайки очитѣ си съ ржка, се вгледала по посока, откъдето се чувалъ тропота. По пжтя тичалъ запѣхтянъ и развълнуванъ Нютонъ.

— Какво е станало? — изплашено запитала майката.

— Решихъ! Решихъ! — радостно извикалъ Нютонъ и се изгубилъ въ двора.

Хенриета избързала подиръ него. Исакъ билъ вече седналъ въ стаята и възбудено пишелъ нѣщо въ тетрадката си.

— Какво ти е? — изплашено запитала майката, застанала на прага на вратата.

— Веднага, веднага, мамо, — ядосано махналъ съ глава Нютонъ, задълбоченъ въ изчисленията.

— Току що решихъ задачата!

— Ами овцетѣ кжде сж? — извикала Хенриета.

— Именно овцетѣ ми помогнаха. Азъ ги преброявахъ, — бързо отговорилъ Исакъ. — Я почакай, мамо, не ми прѣчи; моля ти се, не ми прѣчи!

Хенриета се хванала за главата и бързо отишла да събира овцетѣ.

* * *

Така водѣлъ стопанството Исакъ! — Той правѣлъ малки вѣтрени мелници, като изучавалъ налѣгането на вѣтъра върху крилата. На стената на тѣхната кжща построилъ грамаденъ слънчевъ часовникъ, още по-съвършенъ, отколкото предиш-